

Subject: *The Question Now Before the Senators*

March 25, 2026

Mr. President,

While I have placed responsibility on the media for failing to ask the most essential question about Iran's Constitution, I would be remiss if I did not also share my experience with elected officials—particularly Senators.

For over twenty years, as a resident of Illinois, I supported and voted for a Democrat Senator known as a constitutional scholar. I even received a written response from his office assuring me that if the issue of Iran arose on the Senate floor, my ideas would be considered. That moment never came.

This disappointment is what led me to reconsider my political alignment. After forty years, I finally heard a Republican—Donald J. Trump—speak about Iran in a way that reflected a real understanding of the country. As someone born in Iran and the author of numerous books on the subject, I recognized that difference immediately.

During your first term, we were on the right path. Had the 2020 election not altered that course, the internal movement in Iran—centered on “Change of Constitution and the resignation of Ayatollah Khamenei”—might have reached its full potential. Beginning with the June 2019 declaration by fourteen courageous individuals, followed by mass demonstrations, and culminating in November with thousands killed (official figures reaching into the thousands), this historic movement was largely ignored—by both the media and the Senate.

Had your leadership not returned, it is reasonable to believe the Iranian regime would by now possess nuclear weapons, with consequences too grave to predict.

Two developments, however, changed that trajectory: the American people elected you once again, and you were preserved through an attempt on your life.

This brings us to a necessary question:

Where are the Senators who consistently criticize your Iran policy, yet remain silent on the fundamental issue—the Constitution of the Islamic Republic?

You have already asked the media: Have you read Iran's Constitution?

The same question must now be directed to the Senate.

Our position is clear.

In the summer of 2024, Cyrus Force sent a formal letter to Senators of both parties, supported by nationwide connections and signed by General Paul Vallely (Ret.) and other founders. That letter identified eight explicit clauses within Iran's Constitution that mandate hostility toward the United States and its allies.

In September 2024, we expanded this effort by publishing The Road Map, which was presented to key policymakers, including Senators Rubio and Cotton, and Congressman Michael Waltz.

Meanwhile, inside Iran, the movement has only grown stronger. In the summer of 2025, a historic declaration signed by over 800 prominent figures—including Mir Hossein Mousavi, 160 university professors, and other national elites—called for the formation of a Constitutional Assembly. Shortly after, leading women's rights figures such as Narges Mohammadi and Nasrin Sotoudeh issued a parallel statement. In 2026, another 400 individuals joined this call.

This is not a fringe idea. It is a national demand.

Yet, many Democrats continue to focus solely on electoral calculations for November. They are overlooking a strategic reality: opening the "Constitution Front" in the policy debate on Iran will not only align the United States with the Iranian people, but will also reshape the political landscape in favor of those willing to confront the root cause of the conflict.

Respectfully,

Sohrab ChamanAra www.CyrusForce.org

ترجمه فارسی

موضوع: سوالی از سناتورها

بیست و پنجم مارس 2026

جناب آقای رئیس‌جمهور،

در حالی که مسئولیت کوتاهی رسانه‌ها در نپرسیدن اساسی‌ترین سؤال درباره قانون اساسی ایران را متوجه آنان دانسته‌ام، اگر تجربه خود با مقامات منتخب — به ویژه سناتورها — را بیان نکنم، در حق حقیقت کوتاهی کرده‌ام.

بیش از بیست سال، به عنوان ساکن ایالت ایلینوی، از یک سناتور دموکرات که به عنوان متخصص قانون اساسی شناخته می‌شد حمایت کردم و به او رأی دادم. حتی پاسخ مکتوبی از دفتر ایشان دریافت کردم که در آن اطمینان داده شده بود اگر موضوع ایران در صحن سنا مطرح شود، دیدگاه‌های من مورد توجه قرار خواهد گرفت. آن روز هرگز فرا نرسید.

همین ناامیدی باعث شد در گرایش سیاسی خود تجدید نظر کنم. پس از چهل سال، برای نخستین بار یک جمهوری‌خواه — دونالد جی. ترامپ — را دیدم که درباره ایران به گونه‌ای سخن می‌گفت که نشان از درک واقعی او داشت. به عنوان فردی که در ایران متولد شده‌ام و نویسنده چندین کتاب در این زمینه هستم، این تفاوت را به روشنی تشخیص دادم.

در دوره نخست ریاست جمهوری شما، ما در مسیر درستی قرار داشتیم. اگر روند انتخابات ۲۰۲۰ آن مسیر را تغییر نمی‌داد، جنبش داخلی ایران — با محوریت «تغییر قانون اساسی و استعفای آیت‌الله خامنه‌ای» — می‌توانست به نقطه تعیین‌کننده خود برسد. این حرکت از بیانیه شجاعانه چهارده نفر در ژوئن ۲۰۱۹ آغاز شد، با تظاهرات گسترده ادامه یافت

و در نوامبر همان سال به اوج رسید، جایی که هزاران نفر کشته شدند (با آمار رسمی در حد هزاران نفر). با این حال، این رویداد تاریخی تا حد زیادی توسط رسانه‌ها و سنای آمریکا نادیده گرفته شد.

اگر رهبری شما بازنگشته بود، به طور منطقی می‌توان تصور کرد که رژیم ایران تا امروز به سلاح هسته‌ای دست یافته بود — با پیامدهایی که قابل پیش‌بینی نیست.

با این حال، دو تحول مسیر را تغییر داد: مردم ایالات متحده بار دیگر شما را به ریاست جمهوری برگزیدند، و شما از یک سوءقصد جان سالم به در بردید.

این ما را به یک پرسش اساسی می‌رساند:

سناتورهایی که همواره سیاست‌های شما در قبال ایران را مورد انتقاد قرار می‌دهند، کجا هستند وقتی نوبت به پرداختن به مسئله بنیادین — یعنی قانون اساسی جمهوری اسلامی — می‌رسد؟

شما این سؤال را از رسانه‌ها پرسیدید: "آیا قانون اساسی ایران را خوانده‌اید؟"

اکنون همین سؤال باید از سنای آمریکا پرسیده شود.

موضع ما روشن است.

در تابستان ۲۰۲۴، «سپروس فورس» نامه‌ای رسمی به سناتورهای هر دو حزب ارسال کرد که با ارتباطات گسترده در ایالت‌های مختلف پشتیبانی می‌شد و به امضای ژنرال پل والیلی (بازنشسته) و دیگر بنیان‌گذاران این مجموعه رسیده بود. در آن نامه، هشت بند صریح از قانون اساسی ایران که به طور مشخص بر خصومت با ایالات متحده و متحدان آن تأکید دارد، مورد اشاره قرار گرفت.

در سپتامبر ۲۰۲۴، این تلاش با انتشار کتاب «نقشه راه» گسترش یافت که به سیاستمداران کلیدی از جمله سناتور مارکو روبریو، سناتور تام کاتن و مایکل والتز ارائه شد.

در همین حال، در داخل ایران، این جنبش با قدرت بیشتری ادامه یافته است. در تابستان ۲۰۲۵، بیانیه‌ای تاریخی با امضای بیش از ۸۰۰ تن از چهره‌های برجسته — از جمله میرحسین موسوی، ۱۶۰ استاد دانشگاه و دیگر نخبگان — خواستار تشکیل مجلس مؤسسان برای تغییر قانون اساسی شد. اندکی بعد، گروهی از فعالان برجسته حقوق زنان، از جمله نرگس محمدی و نسرين ستوده، بیانیه مشابهی صادر کردند. در سال ۲۰۲۶ نیز ۴۰۰ نفر دیگر به این مطالبه پیوستند.

این یک دیدگاه حاشیه‌ای نیست؛ این یک مطالبه ملی است.

با این حال، بسیاری از دموکرات‌ها همچنان تمرکز خود را صرفاً بر محاسبات انتخاباتی برای ماه نوامبر قرار داده‌اند و از یک واقعیت راهبردی غافل مانده‌اند: گشودن «جبهه قانون اساسی» در سیاست‌گذاری مربوط به ایران، نه تنها ایالات متحده را در کنار مردم ایران قرار می‌دهد، بلکه صحنه سیاسی را به نفع کسانی تغییر خواهد داد که آماده‌اند به ریشه اصلی این تقابل پردازند.

با احترام،

سهراب چمن‌آرا